

Ramazan Turgut

- Őirler -

Yayın Tarihi:

14.10.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ramazan Turgut

Yazarımız; kültür, sanat, edebiyat ve sinema üzerine çalışmalar yapar. Yazıları, şiirleri ve araştırmaları çeşitli dergilerde, sosyal medya mecralarında ve internet sitelerinde yayınlanmaktadır. Yazın hayatına ilkokul 5. sınıfta yazdığı bir şiirle başladı. şiirle beraber deneme, makale ve öyküler de yazdı. Sosyolog olan şair - yazar Turgut, toplumsal gerçeklik, estetik, edebi, realist şiirler yazarak edebiyat alanında varlığını ispat etmeye alışıyor.

35 Bomba Roboskî

Ey gece neden bu kadar zifirisin?
Neden ölüm kol geziyor
Dağların patikasında?
Bak hava soğuk
Buz gibi
Ve ben üşüyorum
Üşüyorum bilesin ha
Katırlarda üşüyor
Bu sert ayazda
Kışta

Şimdi çoluk çocuk
Oturmuş soba başında
Yolumuzu gözler
Kimi eşini
Kimi babasını
Kimi gencecik evladını
Ve kimi dile getirmeye utandığı sevdiğini

Hatırlar mısınız?
Bu dağlarda kaç pusu yardık
Kaç mayına bastık
Kaç defa namlunun ucunda kaldık
Ama ölmedik

Hatırlar mısınız?
Yıllar öncesini
Otuz üç kurşunu
Otuz üç canı
Nasıl da öldürülüyoruz ha bire
Sorgusuz sualsiz

II.

Ben doğmadan öz vatanım
Parça parça edilmiş
Her baskında koyunumuz ineğimiz kayda geçirilmiş
Yediğimiz içtiğimiz fişlenmiş
Her adımda kimliğim sorulmuş
Her sınırdaki pasaportum

Sınırın ötesiyle
Amca
Dayı çocuklarıyız
Aynı dilin
Aynı aşiretin
Aynı kanın insanlarıyız

Paşalar oturmuş
Fermanım yazarlar
Sonra adımız mazotçuya çıkar

Kaçakçıya
Teröriste

Yukarıdan başımıza yağan
Kar tanesi değil
Yağmur damlası hiç değil
Bedenimi paramparça eden
Otuz beş bomba, otuz beş ölümdür

Kardaki kızılık
Erken açan karanfil değil
Can veren yiğitlerin kan rengidir
Onlar çocuktu
Onlar gençti
Onlar ekmeğin peşindeydi
Ve onlar masumdu

Römorkta
At sırtında taşınan cansız bedenler bizim
Otuz beş namus
Otuz beş gencecik fidan
Otuz beş umut

III.

Gün gelecek
Ülkemin dört bir yanını
Dağlarını, ovalarını
Nehirlerini, göllerini
Şehir ve köylerini
Baştanbaşa pasaportsuz geçeceğim.

Vurulduk hep kahpece
Hep sırtımızdan kallesçe
Ama boyun bükmedik
Ama çiğnetmedik namusumuzu

Beni öldürmekle bitiremezsiniz
Otuz beş kişi öldürülüyorsak
Otuz beş milyon doğuyoruz
Bak ellerim boş
Yalnız bir çakı taşırım
O da Hacı Dede'den yadigâr

IV.

Vurun
Silahınızla,
Bombalarınızla vurun
Bu gök gürültüsü değil
Yıldırım değil
Otuz beş bombadır

Kulaklarımızda çınlayan
Otuz beş bombadır
Ocağımıza ateş düşüren

Soran olmaz halimizi
Katırlarda taşınan yalnız mazot değil
Bebelerin maması
Bez parası,
Çocukların oyuncağı
Defteri kalemi
Bir sonraki günün ekmeği
Gelecek yılların teminatıdır

Soğuk ve karlı bir gecede
Üşürüm örtenim bulunmaz
Üşürüm çığlıgımı duyan olmaz
Üşüyorum bilesin ha
Katırlarda üşüyor

V.

Gayrı namuslu kalemler yazsın destanımızı
Korkusuz yürekler dile getirsin
Sıra sıra dizilmiş bedenlerimizi
Anaların bacıların ağıtlarını
Namuslu gözyaşlarını
Onurlu duruşlarını
Her biri dünyaya bedel dualarını

Yağan yıldız değil
Otuz beş bomba,
Otuz beş ölümcül çığlıktır
Yıkılan paramparça olan
Otuz beş candır
Otuz beş namus
Otuz beş gencecik fidan
Otuz beş umut

02.01.2012

Ramazan Turgut

Ağıt Deprem

Yoksulduk, dibine kadar
Geceydi, kapkaranlık bir gece
Kıştı, soğuktu,
Ve kar yağıyordu
Biz üşüyorduk,
Kediler, köpekler ve evsizler sokakta üşüyordu
Yarın erken uyanmak için uyuyorduk
Zenginleri daha da zenginleştirmek için
Kral ve soytarıları daha rahat uyusun diye
Yarın erkenden uyanmak için uyuyorduk
Çocuklara ekmek getirmek için
Yarın köle gibi çalışacak,
Yorgun eve gelecek
Ve yine uyuyacaktık bir sonra ki gün için
Yoksulduk, soğuktu, geceydi, kapkaranlık bir gece

Gecenin en zifiri
Ve en soğuk anında
Bazıları uykunun en tatlı anındayken
Bazılarının borçtan, yoksulluktan bükülmüş beli
Karanlık ve soğuk
Birden yer sarsıldı, binalar, insanlar sarsıldı
Rüyanın en güzel anında uyanıverdik
Uyanıverdik karanlık ve soğuk
Yer çatlıyor
Gök inadına soğuk
Önce binalar yıkılıyor
Sonra bir bir insanlar
Çiğlikler havada buz tutup yere düşüyor
Bazı feryatlar yıkıntılar altında kalıyor
Bir zaman sonra her şey derin bir sessizliğe gömüldü
İnsanlar şaşkın
Sokak köpekleri, kedileri şaşkın
Yerden azap, gökten rahmet yağıyordu
Ve sessizlik

Derin bir sessizlikten sonra insanlar irkildi
'ne oluyor, ne oldu?' dedi
Kar yağıyor bak
Hava da inada gelmiş
Vurdukça vuruyor soğuk
Üşüyorum
Bir yandan soğuk bir yandan yoksulluk
Üstüne bir de deprem
Yıkılıyor yıkılmaz denilen binalar
Beton değil kağıt misali
Nasıl da toz haline geliyor
Oysa ekmeğimizden
Elbisemizden
Ve hayallerimizden kısmıştık
Bir ev sahibi olalım diye
Kim bile bildirdi ki ev değil de mezar aldığımızı

Önce parayı mezarımıza vermişiz
Ölüm haberleri yankılanır
Ölü kokusu, ölüm korkusu yayılır
Ceset ceset dolu binalar
Çığlık dolu enkazlar

Ve bir anne
Yalnızca kendi kayminin
Ve Allah'ın anladığı yasak bir dille
Ağıt yakıyordu
Aslında yürek dağlıyordu:
'Felekê xayîne te çî anî serê me
Keça min Dijle, kurê min Ferat de rabin
Dê bi gorî, hewar delal, hewar delal
Bê we nakenê dilê min, ez bi gorî
Xwezî ne hûn, ez bimrim, dê bi gorî
De rabin delalê ber dilê dayika xwe'
Sustu her şey, iş makinesi, kuş sesi,
Soğuk hava, açlık, sususuzluk unuttu kendini
Uşulca gökten yağmur, gözlerden yaş aktı
Enkaz ağladı, mezar ağladı, yer ağladı
Ve şair ağladı

Öldük ey halkım, bizi unutma
Bir baba sınıksık sarılmış enkaz altındaki kızının eline
Çaresiz beklemede
Şanki kızı 'Tut ellerimden baba, bırakma' der gibi
Bir baba cebinde bisküvi ile beklemede
Enkazdan çıkacak çocuklarını doyurmak için
Ağlıyor, yine ağlıyor
Bir baba 'Keşke ölseydim de bu anları görmeseydim' diye kahr olmakta
Aç, susuz, içi söylenmemiş sözlerle dolu
Morglardaki sahipsiz cenazeler bizim
Enkaz altında can verenler bizim
Ebeveynsiz kalan bebeler, çocukları ölmüş ebeveynler
Hava soğuk, çaresizlik ve yalnızlık
Vurdukça vuruyor insanı
Unutulduk ey halkım enkaz altında
Sen bizi unutma.

Sen bizi unutma
Sesimi duyan var mı?' diye bağıriyorsunuz ya
Yıllarca çığlık attık, bağırdık, feryat ettik
Bizi duyun dedik
Duyan olmadı bizi
Ve kıstılar sesimizi
Şimdi böyle çaresiz, karanlık ve soğuk enkaz altında
Susuz, aç ve takatsızken nasıl ses vereyim
Bak, kral ferman okur
Soytarıları hokkabazlık peşinde
Rahip, dilinde Tanrı, kalbinden put taşır
Leş kargaları sarmış dört bir yanımızı

Sessizliğimiz çığlıktır duyabilene
Kulaklar sağır, gözler kör, diller lal
'Sesimi duyan var mı?' diyorsunuz ya
Evet, sesinizi duyuyorum,
Fakat siz beni duyuyor musunuz?
Şair, unutma, bunları da yaz.
Yaz ki halkımız unutmasın bizi

Yıkıldık, öldük, enkazda kaldık
Hava soğuk, karanlık
Ve bedenimizi çepeçevre saran korku
Sağ kalanlar bir değil bin defa öldü
Tükendi gözyaşları tükendi umutları
Şimdi böyle tek başına yapayalnız
Viran bir şehrin orta yerinde
Oturmuş, yüzüne gözüne kül vuruyor
Kül yiyor, kül oluyor her yanı
Tükendik artık,
Tükendi kağıt, kalem ve umutlar
Yeni bir baharda yeşermek
Yeniden filizlenmek
Çiçek açmak gerek
Şair, sen yazmaya devam et
Şözlerin keskinliği can suyu oluyor bize
Yeniden başlama umudu veriyor
Ve Şair bembeyaz bir sayfa açtı
Yaşama dair, umuda dair.

15 Şubat 2023

Ramazan Turgut

Anne

Bahar çiçekleri gizlenmiş karlar altında
Memleketime yaz güneşi selam durmuş sıla özlemine
Ve ben gurbet adamıyım
Yani bayramsız, yani hep kederli bir yüz
Gurbet hüznüyle, yoğrulmuş mayam
Annem ak sütünü vermiş yıllarca
Sözlerim kalemim kadar koyu
Ve ellerim tabakalı, tenim ter kokulu.

Ben annemi özlem türküleriyle andım
Her sokaktan, her kaldırımdan bir hatıra
Postalanmış karalanmış mektuplarda
Gül açmış memleketin dört bucağı
Oysa gülüm kopuk, gülüm yaralı.

Annem gerçek ağlayanım.
Annem ilk hasretim
Annem yaramın dermanı.

Kara trenler, türkü türkü
Yollar uzak kavuşmaya
Gecelerin ortasında yollar tükendi
Anlımdaki derin çizgilerde, annemi özledim
Annemin beni özlediği gibi...
Toprağımı göndermiş
İçinde kahreden yalnızlık
İçinde sevdiğim gülün kokusu.

Annem dert ortağım
Annem sürgündeki çiçeğim.
Annem yüreğimin gerçek acısı

05.02.1999
Cuma 00:46

Ramazan Turgut

Başkaldırmak

Herkes gibi delikanlı
Etten ve kandan yapılı yüreğim
Sapasağlam aşkımla
Bir öfkeye kurban oldum anne

Bana dağları anlat anne
Benlerce düşen adamın öfkesini
İntikam gözyaşlarını anlat anne

Yıkıldım, bir kül misali
Bükemez, artık belimi hayat
Kıramaz elimi zincirler
Yaşarken ben aydınlık mahpuslarda

Bana tarihimi anlat anne
Taşlar altındaki gerçeği
Şerefimi, aşkımla anlat anne
Gecelerim korku pusuları
Ağlamaya mahkûm gözyaşlarım
Bırak aksın yanağımdan güller anne
Mermi gibi, hasret gibi
Adına kan denilsin, mayın denilsin
Kükresin yürekler sel misali

Bana yağmurları anlat anne
Yüreğime doğan güneşlere inat
İlk göz ağrım olsun kahpe insanlara
Mağaraların en ücra köşelerinde
Ateşlerde yansın bedenim
Lale nergis olsun
Yıldızlar gibi doğsun kalbine anne

Bana ağıtlarını anlat anne
Veryansın etsin silahıma
Şahadet şerbetini yudumlarken
Gülüşün kalsın aklımda

Bana beni anlat anne
Suların kaybolduğu denizlerde
Umutlar yeşerdiğinde
Gölge olsun bana inancın
Suyun ve nasırlı yüreğin

Düşün anne
Şiirlere taşıdım başkaldıran duygularımı
Düşün anne düşün
Vurulanı, öleni, mazlum düşeni
Ağlamayı, gülmeyi bir ceylan saflığında

Bana rüzgârları anlat anne
Kendimi kaptırırken
Kendimi korurken

Kahpe batı rüzgârlarından
Yollar taşımaz oldu dertlerimi
Çıban oldu yaralarım
Kurşun yedi beyaz gömleğim
O ütölemeye kıyamadığın gömleğim anne

Bana özgürlüğü anlat anne
Dağlar arkasına gizlenen masum özgürlüğü
Yıkılışları, havarları anlat,
Törem gibi
Ben sevmeyi meral korkaklığında
Delikanlı kızların yüreğinde tanıdım

Bana geleceğimi anlat anne
İlmik ilmik harcanmış geleceğimi
Gözyaşlarımı mendillere satamam artık
Ben hasretin bir diğer adyım
Dallarım koparıldı halkım gibi
Ve köle pazarlarında satıldı tarihim
Görmeyen gözler önündeki coğrafyamda.

Savaşa hayır sloganlarım vardı
Bir de yaşasın özgürlük naralarım
Biliyorum nice yigit yürek ağlattı
Çünkü toprak bende yanaydı anne
Hep beni hep seni hep halkıma
Bağrıma bastı hazanda dökülen
Dökülürken ölen yapraklar gibi

Üşüyorum anne mağa kovuklarında
O an hasretinle silahımla avunurdum
Gözyaşlarını senden öğrendim
Gidenlerin ardındaki ağıtları
Yürek çırpınışlarını
Yaralı serçeleri
Sevgiye kucak açan çocukları
Yüreğini Allah'a emanet eden dilencileri
Ve türkülere
Ve hicretleri senden öğrendim anne

Bana sevdayı anlat anne
Saklı kalmış aşkını
Titreyen ellerini, alnındaki kader çizgisini
Ben kendimi sende buldum anne
Geceleri ay ışığında
Gündüzleri güneşte ıslanırdım
Ve umuda öylesine sarılırdım üşürken bedenim.

Bana ezilmişliğimi anlat anne
Babamı bir de kendini
Özgülüğün gerçek adresini anlat
Olgun kızların sütun bacaklarında

Bataklığa batmış özgürlüğü değil
İçki, kumar masalarındaki asla
Bana güldürene değil
Güneşin ardındaki hakikati anlat anne
Kendimi elitlere ezdirmedim
Acı veren gülün oldum
Kaktüs çiçeği
Ama yenilmedim
Ama durmadım vuruştum
Ve görüyorsun ki anne
Dağlarına bana dar geldiği yerde
Ben hapisanelerdeyim gözlerim umuda dönük
Ve konuştuğça susturuldum anne
Ve suçum toprağın oğlu olmaktı
Sana yazamadığım mektuplardaki gerçeklerdi

Duy beni anne üşüyorum
Kar fırtınalarında titriyorum
Yaşamak gibi halkım gibi
Kurşunlar harcanmak içinmiş
Suspuz çiçeği açamaz bu coğrafyada
Bu coğrafya terimizle sulu
Sevgimizle yaşar bu toprak
Gerçeklerin aynadan yansıdığı gün
Ve medeniyet adına
Ve bir zerre su uğruna
Denizlerin harcandığını
Siperlerde ölenin yürekler olduğunu
Ben öğrendikçe anne
Dayanamadım ağladım

Ağladım usul usul
Ağladım insanlığımıza insanlığımızı anne
Ve öyle ağladım ki
Gökler bile benimle ağladı anne
Ağlıyorum anne
Hani yiğitler ağlamaz diyordun
Dayanamadım anne dayanamadım bu kalleşliğe
Gençlik çağımda

Bak anne
Fırat oldum
Dicle oldum
Şu oldum gözyaşı oldum
İnsanların derin acılarında
Diyarbakir'e kan kan aktım
Merdîn'e sürgün
Ararat'a deli fişengi
Şirnex'a dost oldum
Bir kurşun, bir gül, bir de mektup oldum
Namuslu kızlarımızın başörtüsünde

Yeşil renk oldum, kırmızı renk oldum,
Sarı renk oldum dağlarda
Umuda peşkeş çekilen gençliğim
Silahım ve aşkım
Bu Bizans değil anne
Başka bir kahpe rüzgâr
Kalesiz, duvarsız bir ülke
Ve kadehlere doldurulur kanımız
Ezilmiş halkımın türküsünü mırıldanır ozanlar

Geceye sığındık
Han duvarlarının loş ışığında
Gece de vurdu bizi yalnızlığıyla
Ömür tükeniyor
Sen ben tükeniyoruz anne
Bir gün gençliği ararsın dağlarda
Özgürlüğe hasret kelepçeli eller
Elini uzat
Uzat ki sana tutunayım anne
Yüreğine dokunayım

Bana özümü anlat anne
Bak ha bire öldürüyorlar bizi
Bizi talan ediyorlar
Kefen kefen taşınır olduk mezarlara
Bana umudu anlat
Anlat ki her yağmur tanesinde dirileyim
Gülleri ırmakları baharları anlat anne

Ramazan Turgut

Bir Aşk Sayfası

Okulun çamurlu yollarında tanıdım
Aşkın ilk heyecanını sevdanın deli sabrını
Bakışlarım serseri, bakışlarım anlamsız
Yatılı okulun hasretle geçen günlerinde
Tarlaya serpiyen tohum gibi
Yüreğimi serptim sevdanın yoluna.

Yağmurlar yağıyordu
Ve sevmeyi öneriyordu ıslak kalbime
Gençleşiyordum mevsimlere inat
Güller baharlarla, ben seninle mutlu

Ne acı bir gerçek
O tutulup ayrılan ellerin sıcaklığı
Bir zemheriye vurur ayrılık
Garip hanlara, garip dağlara olur yolculuk
Teselli vermiyordu artık
Resimlerin yapmacık gülüşleri
Hatıra defterlerin bitmeyen yalanları

Islak mendiller, ıslak gözler, buğulu aynalar
Maziden kalma acı hüznün
Hasret rüzgârları alırken gönlümü
Özlem yağmurlarıyla geldim
Gerçek aşkı Mezopotamya'nın dağ kızında buldum
Henüz saf, henüz açmamış bir çiçek
Ve solmayacak bir yaprak gibi
Bakışı cesaret, bakışı ceylan saflığında.

Bir aşk sayfası yazılıyordu
Kalem tükeniyordu
Savrulmuşken binlerce diyardan
Yanık tenli bir güzele yazıldım
Alçak dam, küçük pencere, kerpiç duvar
Ve yaşamak mutluluğu eserdi başımda
Dağların kızı, saf
Dağların kızı aşkımın beyaz sayfası.

18.07.1998
Cumartesi

Ramazan Turgut

Biz İdik

Biz idik hasret mermileriyle gurbetleri yaşıyan,
Yalancı törelerin kurbanı,
Düğünlerde halay başı,
Dağlarda mendil sallayan,
Adi kurşunlara göğsünü siper eden,
Zulme mazlumun adıyla asi olan.

Biz idik yürekleri ölüme sevdalı,
Gurbette gözleri yaşlı,
Ana özlemiyle gözleri kan ağlayan,
Yar hasretleriyle yollar eskiten.

Biz idik karaların akı
Yaşamın çilesi, derdi
Tarihe yazılan aşiretin korkusuz yiğitleri,
Davaların hâkimi, törelerin kurbanı.

16.07.1998
Perşembe

Ramazan Turgut

Çocuk

Doğdun,
Gece kara fırtınalar doğuyordu ocağımıza
Sen kısmetimiz, sen Allah'tan armağansın
Sevinç gözyaşları döküyordum her ağlayışına
Umut ufak ellerinde çırpınırdı
Gözlerin öylesine bakardı dünyaya...

Çocukluğun yokluk sefalet içinde
On beşinde tarlaların kirli bedeni
Yirmisinde zoraki askerliğin en garibi
Seni kör mermiler vurdu çocuk
Gençliğin toy çağında
Oysa kuşlar yeni ötüyordu
Çiçekler yeni yeni sabaha selam veriyordu

Belki de kayıp mayınlara kaptırdın kendini
Oy benim yaralı yurdumun çocuğu
Kaydını düşürdüler senin nüfustan.

Uykularım çığlıklarla bölünür
Bir perde gibi gözlerimdesin
Çocuk
Yolun açık olsun.

17.07.1998
Cuma

Ramazan Turgut

Gitme Yolcu

Gitme, bizim oralara yolcu
Bir dokunsan insanıma
Bin ah işitirsin
Vurgunlu, talanlı
Dayanamaz yüreğin sende ağlarsın...
Oralarda çile ile yoğrulur emek
Sabırla örülür hayatlar.

Gitme yolcu bizim oralara
İnsanı tövbeye getirir halleri
Derin alın çizgilidir.
Toprağa işler öfkesini.
Her yanı sancı dolu anneler
Sevdalılar yalancı töre kurşunları ayırır
Sevgiler ölümden kavuşur

İnsanlar göreceksin
Öz yurdunda gurbeti yaşayan
Ekmeği çöpte arayanı
İnsansız köyler
Ve köysüz insanlar göreceksin.

Viran harabeleri
Viran yürekler göreceksin
Seher vakti baykuş çığlıkları yankılanır
Ve yankısız kalır ölümler.

Gitme yolcu
Dayanamaz yüreğin
Sen de ağlarsın...

Ramazan Turgut

Gitmek

Gidiyorum,
Tren son kez ayrılık düdüğünü acı acı çalıyor
Biliyorum ayrılık vaktidir çalan her düdüğ
Her şeye veda etme zamanı
Yaşanan tüm yaşanmazlara
Adımlarım korkak, isteksiz
Her adımda bir pişmanlık doğar içime
Son defa geriye bakma hissi öylece oturdu yüreğime
Bakamadım,
Baksaydım, dayanamayıp ağlardım.
Gerçi bakmadan da ılık gözyaşları ıslattı yanaklarımı.
Biliyorum şimdi el sallıyorlar ardımdan
Ve bir kova su döküyorlar yoluma.

Her şeye rağmen karası gitmiş trendeyim.
Pencere kenarına oturup
Dayanamayıp dışarı baktım.
Dışarıda gözyaşı selleri, ayrılık ağıtları,
Anne çırpınmaları, sevdalı yürekler.
Sonradan gözlerim aradı bizimkileri
Aradım, gözler kan deryası
Güçlkle durabiliyordu annem
Ve bir omuzuna yaslanmıştı babamın.

Sonra gözlerim aradı uzakları
Bir kolön dibinde,
Bir gonca gül ağlıyordu.
Yazması hafif örtüyordu yüzünü
Belli ki göz incilerini saklıyordu benden
Ve bende ondan saklanıyordum
Oysa ikimizde yalancısı olmuştuk avunmaların
Utanıp bakamadık birbirimize.

İlk ray gıcirtısıyla başlar ayrılık
Şimdi herkes pencerelerden el sallıyor sevdiklerine
Ve sevdikleri el sallıyor gidecek sevenlerine
Yapamam dedim, yüzümü koridora çevirdim
Ama yürek bu
Son bir defa göresim geldi annemi
Tek nefeste pencereden çıkarıp başımı
İlk defa o kadar yüksek sesle bağırdım
Korkmadan, utanmadan
"Hoşça kal anne"
"Hoşça kal baba,
Hoşça kal ismi yüreğimde saklı sevdiğim"
Derken bir hüzdür çöktü içime,
Dayanamadım, herkes gibi bende ağladım.

İlk istasyonda hasret dağ gibi
Bilmiyorum, gidişim ihanet miydi?
Yoksa gitmem gereken yere mi gidiyordum?
Anlayamadım,

Gerçi anlasaydım bahar yine gelmeyecekti ülkeme
Hep kışını yaşayacaktım hayatın
Ve hep hazan mevsimi gibi dökülürdü yıllarım.
Bir ara dışarıya takıldı gözlerim
Her şey nasılda bir bir geride kalıyor
Nasılda giden bir daha geri dönmüyor
Dağlar, ovalar, nehirler, köprüler, tüneller
Ve insanlar...

Dalmışım, ılık bir rüzgârla kendimden geçmişim.
Rüyamda annemi gördüm.
Ağlıyordu garibim.
"Öğul gitme" diyordu.
"Bu dağların suyu olmasa
Köy şafağında duymazsan kuzuların sesini
Yıkılırsın yavrum.
Gitme, gidersen yıkılır,
Viran olur bülbülyuvası, eabil ocağı
Gitme oğul, bana bir gelin getir
Opsün ellerimden
Yetmiş köy ötesi duysun halayınızı.
Gitme, ana yüreğidir dayanamaz,
En çok üç ay dayanır, sonra yıkılır, oğul"
Yaşlar deryasında buldum kendimi bir an
Ve doya doya öperken annemin sanatkâr ellerini
Duran tren uyandırdı beni,
Yanağımda hafiften bir ıslaklık.

Artık dönüş yoktu
Anladım, sevdiklerime hoşça kal demenin vaktiydi
Hoşça kal anne
Biliyorum, en çok senin emeğin var bende
En çok sen seviyorsun beni
Ki mecburdun buna
Çünkü sen annesin
Ve anneler evlatlarını yaşam gibi severler
Hakkını helal et anne.
Hoşça kal baba
Affet, istediğin gibi olamadım.
Olamazdım da
Seni kırdıysam cahilliğime bağışla.
Hoşça kal ihanet nedir bilmez,
Çocukça oyunlarda bile hileye başvuramaz kardeşlerim.
Aşk olsun kardeşliğinize...
Hoşça kal sevdam,
İnan bu yürek bir an olsun unutmayacak seni

Hoşça kal köyüm, insanlarım
Hoşça kal Dicle,
Bilmem affeder misin beni
Bensiz yine deli deli akar mısınız?
Ya sen Fırat,

Hala taze gelinler mi yutacaksın?
Hoşça kal yurdum insanları
Nazlı gelinler, toy delikanlılar
Ve ırgatlar; pamukta, buğdayda, mısırdada...
Ve işçiler; fabrikada, maden ocaklarında...

Biliyorum,
Gittiğim yerde kara tren türküsü söylenmeyecek,
Ve gittiğim yerde ben kara trenleri beklemeyeceğim
Hiç gurbet türküsü dinlemeyeceğim...
Yazarsam
Bir anneme
Bir de sevdama yazarım
O da adresiz.

Bilmiyorum, gidişim ihanet miydi?
Yoksa gitmem gereken yere mi gidiyordum.

Bilmiyorum ama gidiyorum.

Ramazan Turgut

Hasretin Ağıtlar Yakılasıdır

Kar fırtınaları sarmışken her yanı
Karanlık zifiri burcunda, şimşekler korku nöbetinde
Gaz lambası ışığında ısınır yürekler
Doğum sancısında bir kadın gebe
Yanı başında ihtiyar ebe
Doğacak bir umut beklenir her sancıda
Dışarıda üşür baba
Utanır sevdiğinin acısını paylaşmaya
Oysa içinde volkanlar patlar
Ve beklenen umut
Fırtınadan kalan sessizliği yırtarcasına
Masum bir bebek ağlayışı dolduruyordu
Ve Nûpelda kara bir günde merhaba diyordu,
Kapkara dünyanın kör gözüne.

Ah Nûpelda, talihsiz çocuk
Doğdun, ülken ateşler içinde
Geceler korkuyu, gündüzler yasağı öğretiyordu
Ve büyüdün.
Çocuk yaşta adam çilesi çektiğin
Ayaz soğukluğu kızıla boyardı yanaklarını
Rüzgârlar alırdı saçlarını
Ve de tertemiz yarınlarını.
Kara önlük kara hayatın tacı
Yeşil lastiğin umudun rengini taşır köyden
Yamalıdır önlüğün, yamalıdır umutların
Gülünür sana, utanırsın
Oysa seni bahar kelebekleri bile anlayamaz.
Okulda siyah, fabrikada mavi önlük
Tarlaların tuzlu terli kadını
Ekmeğin namus bekçisi
Seni sevmişim, seni yüreğimde saklamışım.

Rüzgâr karanfil yavrusu saçlarını dağıtır
Bir zemheriye tutulur aşkın
Gülün diken acısı olur her an yaşamak
Ve rahmet yağmurlarına karışır yaşların
Yıkılan ev değil, bin gonca gül yürek
Vurulan, yolunu kaybetmiş serçe kuşu değil
Bin can, bin ağıttır.
Hangi kirli el dokunabilir ki sana
Kurşun sıkılsa bedenine
Utanır senden ateş, su, toprak, hava
Yedi iklim, on iki burç
Bir başına ağıtsın yiğitlerin gönlünde
Bir başına sevdasin yüreklerde.

Baharın yedi rengi gelmiş ülkeme
Kızıl toprak yılların yorgunu
Hürriyet, bir kuş olur dağlarımda
Uçarken kanadından vurulan
Dayanmaz olur, çocuk yüreği taşır bu sineler

El vurmakla çürüdü bu dizler, bu umutlar
Sonra coğrafyam oldu alınlarımız
Derin hatlar, derin acılar
Ve derin ağlamalara yol oldu ceylan bakışımız.

Ah Nûpelda, acıların büyüttüğü çocuk
Yüreğin mayın tarlası, yüreğin aşk yuvası
Ah Nûpelda, hasretin ağıtlar yakılası
Dört bir yanında kan izleri
Dört bir yanında ihanet lekeleri
Soğuk namlu, kör zindan hatırası
Bu lalelerin sümbül sümbül açması
Yürek sancım, Nûpeldam
Seni bahar çiçekleri bile anlayamaz
Benim seni anladığım kadar.

Mezopotamya, kurak sahrada yitik sevdaların ocağı
Bir öfke kurbanı bu canlar
Bir serseri kurşun sıcaklığı bu kanlar
Hançer yarmış ki bu yüreği, ölümden öte
Yaşamak zor, yaşamak insançasına
Yaşamak ülkemde hürriyet çığlıkları
Kara topraklarda açlığı hissetmek
Ve ölen her insanın acısıyla toprağa ağlamak.

Ah Nûpelda sevdiğim
Dokundukça gözyaşlarına ağlamak tutar beni
Seni idam sehplarının kör gözüne vurur
Alnımı toprağa her koyuşta
Dört mevsim yedi iklimde buluşurduk.
Ah Nûpelda, köle pazarlarının umut satıcısı
Ve sen yaralı kuş
Bir gün seninde destanın söylenir
Bir gün umut şafağı senide sarar
Ve aydınlığa çıkar karanlık yolların.

Keklik sürüsü avcı hattında
Ve ben şair, yüreği güvercin saflığında
Kahpelik yazmaz kitabımızda
Kaç defa vuruldukta
Vurmayı öğrenemedik kalleşçe sırtlardan.
Hep yarınlara umut ektik çorak topraklara
Sonra paylaşmayı öğrendik hüznüleri
Nûpelda'nın yanağındaki her gözyaşında.
Paylaşmayı öğrendik, kavga meydanlarında,
Seher vakti buyruk ölümleri,
Yaz sonrası kışları,
Kurşun sonrası sıcaklığı,
Yağmur sonrası ağlamayı...

Ah Nûpeldam, yürek belam
Sen ağlarken türküler ağlardı

Laleler, sümbüller, nergisler ağlardı.
Dudaklarında isyan Őiirleri
Dudaklarında ölüm Őerbeti
Ah Nûpelda, umudum, ÷lkemin kod adı
Kadınlar bilirim yüreği kor ateş içinde,
Boş beŐiđe ağıt yakan.
Çocuklar bilirim umudu yarınların.
Dost bilirim giderken ağlayan.
Ah Nûpelda bir gün sende ağıtsız karşılayacaksın sabahı
Fidanlarımız yeşerecek
Bin yıllık bir kavganın
Kanlı sokaklarında.

Ah Nûpelda, sevdam, çocuklarımin annesi
Acıların büyüttüğu ana
Őevdam, künyemde yürek belam
İnan ki seni kimse anlayamaz
Benim seni anladığım kadar
Ah Nûpeldam bir parçam
Yüreğimdeki aşkın kod adı.

Ramazan Turgut

Hoşça Kal Güzel Şehir

Hoşça kal güzel şehir,
Yıllarca kanımla,
Tenimle kaldırımlarında harcadım ömrümü
Sakalım kar beyazı, gönlüm yılların yorgunu
Arka sokaklarda, gecekondlu çığlıkları büyüttü beni
Bilir misin güzel şehir kaç ana göçtü?
Bilir misim kör kurşunlar kaç yüreği yardı?

Hoşça kal güzel şehir!
Hep hüznün rüzgârları esti benden yana,
Bir sarhoş narasıyla bölündü rüyalarım.
Sonra uykular haram oldu bana
Gündüzleri itilmişliğin kahrı
Geceleri yalnızlık korkusu
Kenar mahalle evinde hep çalıntı ekmek kokusu...

Hoşça kal güzel şehir!
Binlerce umut besleyip uğurlamıştı beni anam
Memlekette onurlu fakirlik kavgası
Şehirde hep ihanet kavgası
Buralarda sevmek para,
Aşk satılık, onur satılık,
Bulunmaz kardeşlik, sevdanın delisi
Güzel şehir, bilir misin aşkın ihanet gözyaşlarını?
Ya satılık namusların pazar kaygısını...?

Hoşça kal güzel şehir
Sırtım çürük, ellerim iş görmez oldu
Gençliğimi hediye bıraktım sana
Bir daha gelmemek için gidiyorum.

Ey güzel şehir!
Boyalı yüzün cehennem ateşi
Gidiyorum buralardan
Hayatın estiği memleketimde ölümüne...

Hoşça kal güzel şehir
Hoşça kal yarınların umutsuz çehresi...

Ramazan Turgut

Irgat

Toprak sarı, ekinler sarı
Terin çatlak toprağı suladığı yer sarı
Sıcaklar derinleştirir alın çizgilerini.
Ağa, gölgede kaçak tütün çeker, yudumlar ayrıanı
Gülmeleri ağlamamıza sebep
Irgat, kadere karşı boynu bükük
Tek dayanak Allah
Sabır kokar yorgun bedenler.

Irgatlık babadan miras meslek
Tırpanda can verdi anne, ağa tarlasında
Toprak ağanın, mahsul ağanın
Ve soğuk gülmeler ağanın
Bu deveranda duygular körelmiş, gözler ama
Bir tırpan bilir, bir de sıcak bilir ırgat
Hayat bu ölmeden mezar kazdırır
Dört mevsim ırgat ekmeği; ağanın emri.

Ramazan Turgut

Kurşunlar Yağıyor

- Nusaybin Halkına -

Ölüm rüzgârları esiyordu dört bir yanımızdan
Her yerde bir korku bir acı
Giden dönmedi bir daha geri
Hep kahpe, hep ihanet gülleri vurdu bizi
Suyumuz kan renginde aştı sınırı.

Nusaybin'e kurşun yağıyordu
Kurşunlar yağarken birileri ölüyordu
Ve birileri öldükçe ben ağlıyordum
Bir anne yağıyordu, birden yağmur
Sonra dağlar, sonra köyler, sonra kentler
Çığlık çığlığa yanıyordu
Nusaybin'e kurşun yağıyordu

Sınırın ötesinde umuda yönelir yüzler
Duaya durur günahkâr ellerimiz
Kahpe sınır, tel örgü, dikenli yollar
Ayırır bizi bizlerden yüreklerimizden.

Nusaybin'e kurşun yağıyordu
Sokaklar kan dolu barut kokulu
Ve sevimli bir bebek
Pusuların gölgesinde büyüyordu
Babası kayıp, annesi dert yorgunu
Kader fırtınalarına kapılmış
Süngülendi kapılar yüzümüze
Geceleri zindan yaşadık rüyalarımızda.

Nusaybin'e kurşun yağıyordu
Gişelik senaryolar, ödüllü romanlar
Avutmaz olmuştu bizleri
Yanık sesli bir ozanın sesinden dinleriz
Yüreklere yazılmış asi destanımızı.

Nusaybin'e kurşun yağıyordu
Bir yandan yürekler
Bir yandan umutlar
Meydanlar can pazarı
Söndü evlerde kısık lambalar
Kül oldu yangın sonrası ocaklar
Evler harap, yürekler ağlamaklı
Bir isyan çığlığı kopuyordu
Ölen her gülün acısıyla.
Sonra güneş bir battı, bir battı
Doğmak bilmedi bir daha.

Nusaybin'e kurşun yağıyordu
Sonra bir ekmeğe hasret kaldı gözlerimiz
Bir dilenci acısıyla avunduk
Barikatlar kurduk gözyaşlarımızdan

Ve dayanamadı ağladı sevdalarımız
Şahipsiz mezarlara okundu dualar
İmamsız ve namazsız
Kurşunlar bizi vurdukça
Birileri gülüşler dağıtıyordu
Birileri yürekten kopan feryadı.
Nusaybin'e kurşun yağıyordu

Nusaybin'e kurşun yağıyordu
Kurşunlar yağarken birileri ölüyordu
Ve birileri öldükçe ben ağlıyordum
Bir anne yağıyordu, birdé yağmur
Sonra dağlar, sonra köyler, sonra kentler
Çığlık çığlığa yanıyordu
Nusaybin'e kurşun yağıyordu

21.03.1999

Ramazan Turgut

Kurşunlar Yürek Ağlattı

Tükeniyor saatler, tükeniyor ömrüm
Pas tuttu yüreğim zindanda
Bir ışığa hasret gönüller
Ve geçmek bilmeyen kör geceler
Demirler, duvarlar, aynı yalnızlık
Özlemlerim hür, yüreğim tutsak
Rüyalarda tanıdım uçan kuşları, engin denizleri
Henüz tanımadan özgürlüğün kokusunu.

Kaderin cilveli yollarını aşarken
Mapus mekânım oldu
Kendi savaşım, kendi barışım
Can hayalleri süslerdi duvarları
Kardelen kokusu, ırmak suyu
Bir rüyaya kalır.
Hasretinden soldu baharım
Gözler yağmur misali.

Kurşunlar yürek ağlattı
Eskitti bedenleri
Üzerinde cellât buyruğu

Bir güneş doğar biliyorum
Bir sabah şafak vakti
Bayramlar bensiz geçecek
Düğünler bensiz.

Bir kurşun sersemliğinde sevdam
Prangaların yüreğime vurulmuş olduğu yerde
Öfkem karlı dağların ardında kaldı
Ve şimdi kanlı gömleğim dalgalanıyor
Rüzgârların önünde sahipsiz.

Kurşunlar yürek ağlattı
Kurşunlar annelerin gözyaşları oldu
Hayat damarlarına işleniyordu ilik ilik
Tutsak kaldı uçurtmam, hayallerim
En çok göklerde aradım kuşları,
Oysa kafeslerden yaşama çılgılığı kopuyordu..

Bir adım ötedeydi
Duvarın ardında idi hürriyet
Kuş sesleri, rüzgâr sesi
Uykuya dalan güllerin ayak sesleri
Ve medeniyetin tutsak yetimleri
Ateşler içinde, vakitler تنها idi
Yorganı sararken üşüyen yaralı bedenime.

Kurşunlar yürek ağlattı.
Barut kokusu, bir ağıt matemgahı
Kurşunlar yağıyordu, dağların kör pusularına
Memleketim kokuyordu radyo anonsları,

Yiğitlik zindan havasında eserdi.

Mazlum kaldık zulme baş eğdikçe
Kuytu bir köşeye çekilip ağlarken çaresizliğe,
Her adımda aşk yayılıyordu
Kanayan yaraların, ürkek damarlarına,
Yıkılan evim, yıkılan gururum oldu.

Kardeş değil miydik pusularda yatarken?
Bozulan töremiz değil miydi?
Uğruna nice canlar verilen...
Sevdiğim, gelin mi oldun dağların?
Gözlerin mi yaşlandı beklerken yolumu?

Kurşunlar zülmün alameti
Kurşunlar genç yüreklerde bir sızı
Dağların kirli savaşında kardeş kanı
Duaya duran elleri kanatan kurşunlar...

Bu bir sevda ağıdır
Vazgeçilmez bir özgürlük türküsüdür
İçilen bir yudum çaydır hararetli şiirlerin
Bu bir dağ sevdasıdır poyrazda savrulmuş.

Tarihin kara sayfalarında
Çocuk kalbi taşımışım bu sinede
Yeşerecek aşklar, kar beyaz saflığında
Kanlı pusular can alır yalnızca
Yiğitliğin destanı kurşun yağmurunda yazılır
Kolay değildir gözyaşlarının bedeli
Kolay değildir anne yüreği taşımak
Ve mapusum, elim kelepçeli.

Kurşunlar yürek ağlattı
Ve kurşun döktüm yaralarım.

Ramazan Turgut

Matem Tuttuk Şairliğe

Rüzgar sıyırırken yüzümü,
Derin duygulara dalardım.
Engin deryaların umutsuz sularında
Uzaklara, çok uzaklara gidiyordum
Matem tutarken şairliğe,
Kalemimden gözyaşları damlıyordu,
Önümdeki lekesiz ak kağıtlara.

Duygular baş kaldırır.
Yürekler asi bir ceylan olur,
Şiirin şairin diline düştüğü an,
Usulca yağın yağmurun rahmetinde
Duaya açılan ellerim
Sımsıcak kaçak çay demini yudumlarırken
Matem tutardım şairliğe.

Matem tutarken şairliğe.
Onlarca hülya sarardı dört yanımı
Umutlar cebimde kalemim kadar kör talih
Çiğlikler içindeki duyguların atmosferinde
Âsi şiirlerle,
Delice matem tutardım şairliğe.

02.07.1998
Perşembe

Ramazan Turgut

Sen Gidersen

Sen gidersen karanlığa çalar gündüzlerim
Bir zindan hatırası olur gençliğim
Anı defterinde kalır ismin, resmin yarı yırtık albümlerde
Ben deli divane olurum
Bir gül gibi dalımda kurur,
Yeşeren kırmızı güllerimiz gibi solarım.

Sen gidersen mektuplar gidecek gurbete,
En kalın kitapları yazacağım aşka dair
Sonra yürek şairi olurum belki de.
Belki de gülmek haram olur gülen gözlerime.

Sen gidersen yıldızlar gider,
Bir garip dağ ceylanı gider,
Uçmaz olur gökte kuşlar,
Könmaz olur güle bülbüller
Ve sular akmaz olur,
Yetim kalır kuru topraklar,
Rüzgârlar sahipsiz kalır, esmez olur.

Sen gidersen ölüm kokusu yayılır geceye
Kâbus olur her an yaşamak
Hasret türküleri dağlar yüreğimi
Bir göç devranı yaşanır sensiz.

Sen gidersen annem bir ağlar, bir ağlar
Gelinsiz geçer, tükenmiş bir ömür, bir ocak
Sonra gözlerim ıslanır
Bir yağmur yağar, toprak hasreti diner
Ve bıraktığın mektuplar ıslanır cebimde.

Sen gidersen sevdiğimiz çiçekler kurur.
Lal olur muhabbet kuşumuz
Bir kış soğuğu kaplar bahar rüzgârlarıyla aşkımızı
Ve kırlarımız yangın olur gidişine
Yanar tüm umutlar, tüm gelecekler.

Sen gidersen kurşun seslerini duyar dağlar,
Ve korku kaplar dolunaylı geceler, umut yarınlarına kalır.

Sen gidersen ben ölürüm,
Sahipsiz bir mezar olurum
Ne bir dua okuyanım olur ne de bir fatiha
Meçhule çıkar adım.

Sen gidersen dayanamam, ağlarım
En çok ben mendil sallarım, en çok ben su dökerim
Bindiğin ihanet renkli arabanın arkasından
Sen gidersen en çok yağmurlar ağlar
Yani en çok yüreğim,
Yani özleminle yanıp tutuşan ben ağlarım.

Sen gidersen ben ölüüm
Bir mektup bile bırakmadan ardım sıra
Bir bahar gibi sessizce ben de giderim...

Ramazan Turgut

Su Özlemidir Seni Özlemek

Seni yüreğime hapsedip gidiyordum
Sisler arasında kayboluyordum
Gidiyorum, hayalin gözümde perde
Gidiyorum, kış soğuşu üşüyorum
İsmin dudaklarımda donuyor
Sıcak kahve niyetine içiyorum seni
O umutsuz, o uzak ağlamalarda.

Geceleri ay ışığında, dolunayda
Yalnızlığımı yıldızlarla paylaşır
Seni kara bulutlardan sorardım
Kara haber duyar, karalar bağlarım.
Güneş doğuyordu sonra
Resimlerin ellerimden kayıyordu
Su oluyordun
Sonra ateş, sonra yağmur
Ve ellerimden akıp gidiyordun
Suya özlem duyar gibi özlerdim seni.

Mağaraların kuytu köşelerinde
Suskun sazın feryadı kopardı dağlara
Hasretin gurbetinde
Uzağın yakınında
Yol bulmaz adreslerde
Özlemeye başladım seni.

Atlaslar gezdim
Kerpiç duvarlara yaslandım
Tarlalara aşkımı ektim
Ağustos sıcaklığında serabım oluyordun
Yarmışken sıcaklığın en delisini.
Toprağın suya hasretidir seni özlemek.

Ömrümün yirmisinde
Seni ekmek gibi, su gibi sevdim
Kayan her yıldızdan
Seni soruyordum
Adını saklıyordum rüyalarım her girdiğinde
Sakalım bir isyan
Saçlarım kıştan kalma beyaz
Ve gök kuşağının yedi renginde
Haftanın yedi gününde
Özlem duyardım açıp solan bahar çiçeklerine.

Gül tadında ağladım nisan yağmurlarına
Rüzgârlara savrulan gülüşlerine
Bir de şiirlerine ağladım
Masum duyguların asiliğinde.

Eksilmedi hiç bir zaman
Yüreğimde sevgin

Kurumadı bıraktığın laleler, bıraktığın umutlar
Ve aşk adına ne varsa.

Bir gece, bir beyaz gelinlikle giriyordun rüyalarımaya
Dağlar ardından doğan umut oluyordun
Kapımı çalıyordun, yanağından yaşlar akıyordu
Ellerimi uzatıyordum sana doğru
Ve sabah horoz ötüşünde
Gönülleri fetheden bir ezan sesinde yitirdim seni
Yine özlemlerim, yine hayallerimle baş başa kalıyordum.

İsmiini gizliyordum
Günahsız bir bebek ağlayışında
Harcanmış bir gençliğin ardından
Allah'a yalvaran dudaklarımda
Öturup dövünmelerimde
Önce anneme
Sonra sana yazdığım mektupların hüznü dolu satırlarında
Sevmeyi öğrendim umutları,
Namlunun ucunda
Bir avuç gözyaşında
Su özlemidir seni özlemek.

01.12.1998
Salı 15:30

Ramazan Turgut

Sürgün

Sürgün eylediler yaban ellere
Yol, kara tren yalnızlığında
Bir süre kendimden geçiyorum, gözüm uzakta
Sevgi uzak bir heyecan
Ve yârin kokusu hissedilmiyordu artık
Ben Allah'ımla yalnız sürgün yollarında.

Sürgünde aşk tazeledim,
Dokundukça sevda hasreti.
Bir melteme bıraktım yüreğimi
Yüreğimi zamansız yağmurlara kaptırdım

Teğel teğel sürgün yaşadım
Mapus duvarına atılır çizgi çizgi gençliğim
Demir parmaklıklar, açık görüşe hasret
Bir umuda yönelir gönüller.

Sürgünde saç ağarttım
Ve ölümün sıcak nefesi ensemdede
Taşlara anlatıyordum gözyaşlarımı
Taşlar sağır, duvarlar sağırdı
Hüsran veriyordu bu sessizlik.

Sürgün yolun sonu aşkın sonbaharı
Sürgün yittik umutların çıkmazı.

Ramazan Turgut

Toprak

Su hasretiyle çatlak,
Bir yanı çorak,
Bir yanı ateş ihaneti
Güneş kayıp, saklı durur
Utanır, göstermez yüzünü
Ve yılan çıksa da bağrından
Yine su diler dualarında.

Ateş kıvılcım olur ölüm renginde
Korkar yağmurdan ve titrer topraktan
Nihayet gözyaşı yüklü bir bulut gelir.
Sıgnak yağar.
Toprak derin bir iç çeker
Dayanamaz bir yavru doğurur.
Keskin göz,
Acıyla yoğrulu bir yürek,
Ve korku nedir bilmez,
Bir yanı yaşamaksa hayatı,
Bir yanı ölüm gibi...
Ateşle sınıanır,
Kurşun dökülür,
Dağlanır göz,
Ve ölümlerden geçirilir,
Yaşar toprağın çocuğu.

Ölse de yağmur yağar üstüne
Ve üstüne gül biter
Bu çocuk ihanetsizdir.
Bu çocuk toprağın,
Ve suyun çocuğudur,
Biraz delice
Biraz sert bakışlı
Ve yalansız....

03.11.2001

Ramazan Turgut

Töre

- Aşiret törelerinin masum kurbanlarına -

Doğdum, harmandaydım
Bir gölgede ağlıyordum
Annem patoz tozunu yutuyordu
Bense çığlıkları...

Beş yaşımdaydım törenin umuduydum
Kan davalıydım
Ve kurbanıydım törenin.
Sevdim alamadım.
Başlık parası ağır geldi.
Verildi bir atmışlık dedeye.
İstemedi ağlayarak gitti.
İki sene sonra dul,
Ve kucağında bir yetim.

On beşinde berdelle evlendim.
Çocukça
Ama adam gibi yürek
Küçük bacım, dünyalar güzeli
Bir gece ansızın kaçtı sevdiğine
Gören olmadı gittiğini
Kuruldu namus divanı
Kuruldu silahlar

Sonradan getirildi beyaz at üstünde.
Ak güvercin gibi
Ak gelinlik içinde kan deryası yüreği.
Soğuk bedenliydi.
Yinede güler yüzlüydü.
Öldü, kılınmadı namazı
Öldü, ağlamak istedim bırakmadılar
Aşiret ağalığı emir bu, eritir namusları.

On yedide kanlıyı gösterdiler
Elim titredi, yine de vurdum.
Kaçaklar için tutuklandım.
Mapusla tanıştım.
Bıyıklarım yeni terli
İlk tıraşım dört duvar arasında
Kırık ayna
Yarım jilet
Yeşil sabun.

Sayıllı günler ömre bedel
Seneler alnımda okunuyordu.
Gece beyazı süslerdi saçlarımı.
Ağa dört evlenmiş
Düğün dernek kurulmuş
Kadınım alın teriyle büyütmüş fidanları
Çile deryası bağı, bensiz.

Çıktım kış beyazı saçlarımda
Açlık belası yakamda
Toprak ağanın, su ağanın, hava ağanın
Bir ekmeğe, bir suya muhtaç.
Berdelim ihanet acısı çeker,
Üstüne kuma,
Üstüne ölüm gelmiş.

Çıktım, çaresiz
Can korkusu pazar yerde
Can havli gurbet yollarında
Büyük memleket iz bulunmaz denildi.
Vardık gece kondu meskeni,
Hamallık günlük ekmek,
Hayvan pazarında hayvandan ucuz
İki deli yürek evlat
Biri inşaatlarda amele,
Biri simit satar,
Satar da gün gelir hayatını satar.

İnsanca yaşamak hayali
Ekmeği ölümden çalar
Ve ölüm gelir her geçen gün.

Gün geldi...
Ölüm korkusu kapı arkasında
Bilinmez bir pusuda
Vuruldu, duyan olmadı.
Öldüm ağlayan olmadı.
Sen öl dediler
Törelere sağ olsun denildi
İstemedim,
Ama
Yine de öldüm...

07/19.03.2001

Ramazan Turgut

Uyu Bebek

O minnacık ellerinle dokun yüreğime
Gülen gözlerin güldürsün beni
Gözlerin gülsün bebek
Lekesiz bir dünya kalsın yüreğine.

Uyu bebek uyu da büyü bebek
Yarınlar senindir, umutlar senindir
Varlığımızla kirlenen bu günlerimiz
Gelecek vaad ediyor sana bebek.

Şimdi utanıyorum senden
Büyüyünce uçurtman olmayacak belki
Belki mektup yüzü görmeyeceksin
Sen ekmeğin dava çocuğusun
Sen zindanlık aşkın meyvesisin.

Uyu bebek uyu da büyü bebek
Yarınlar neyi getirir belli değil
Umut ederim ki gülen yüzün
Günahsız ihtiyarlanır çile dünyasında.

09.07.1998
Perşembe

Ramazan Turgut

Yaşamak Seninle Güzel

Ey yüreğimi solgun deniz kenarında alan sevgili
Silahım gibi sevdiğim
Kurşun kurşun harcanan sevgide
Benim yürek belam, sevdam
Ve amansız güllerin tomurcuğu
Hayatımdan kan damlatırım ağlamadan
Yollar pusu olur seni göremem
Sen silahımda saklı tek kurşunumsun.
Bizi yokuşlu yollar ağlatır
Sanma gülen gözlerimde gülüşleri bir sevinç
Serseri bir mayın patlaması yüreğim
Yağmur sonrası bir gül ıslaklığı gözyaşlarım
Sevdamı harcatmadım
Yüreğimi hiç satmadım
Seni sevdiğim gibi sevdim sevdalı yurdumu
Sanma ben düşmana kurşun sıkmam
Bir kükredim mi zulüm utanır benden.

Namusu kadından öğrendim
Ağıtların çığlıklara karıştığı karabasan gecelerde.
Annemden öğrenmişim sevdanın en delisini
Yaşadığımı anladım yaşamaktan tokat yedikçe
Bakma sen suskunluğumun bir feryat olmadığına
Bir uçurtma çılgınlığında sevmişim seni ben.

29.04.1999

Ramazan Turgut

Yıkılışlardan Yeni Bir Yaşam İnşa Etmek

Tanrılaştırılan
Ve tanrılığını ilan edenler
Emirler yağdırıyorlardı dört bir yana
Öldüreceksin; çocuk, yaşlı, kadın demeden
Yıkacaksın, taş üstünde taş bırakmadan
Çalacaksın; tarihi, coğrafyayı, kutsalı, töreyi
Zeytini, güvercini, toprağı, namusu
Hayalleri, umutları, gelecekleri
Ve sadık kulları hiç sorgulamadan
Kutsal fermanı icra ediyordu
Bombalar
Ve kurşunlar yağıyordu
Tanrılaştırdıklarına secde ediyordu katiller sürüsü
Ve katilleri alkışlıyordu
Naralar eşliğinde diğer sadık kullar, köleler
Ve kurban veriliyordu çocuklar, anneler...
Kimse ölen kedileri sormuyordu bile

Bomba sesleri
Kurşun sesleri ölüm saçıyordu
Kediler ölüyordu
Kimse ölen kedileri sormuyordu bile
Ama kediler ölüyordu
Sokak köpekleri
Uçan kuşlar
Akvaryumdaki balıklar ölüyordu
Mabetler
Ekili araziler
Okullar, hastaneler
Çocuk ve yaşlı bakım evleri
Tarumar ediliyordu
İnanır mısınız bilmem
Ama uğurböceği de ölüyordu
Ben en çok kanadı kırık kelebeğe
Ve bir ayağı kırık karıncaya ağladım

Sonra o kanadı kırık kelebek öldü
Ayağı kırık karınca da öldü
Savaşa gitmeyen savaş seviciler
Silah ve namus tüccarları
Savaşa onay veriyordu
Azgınlaşan savaş tanrısının sadık kulları
Karıncaları eziyor
Kelebekleri kalplerinden vuruyor
Zeytin dalını yere atıyor
Güvercini tavada pişirip yiyor
Yani talan, yani yıkım, yani ölüm saçıyorlar
Ha, bu arada insanları da öldürüyorlardı
Kadın, çocuk, yaşlı demeden

Hani insanlar öldürülüyor ya
Laleler de eziliyor

Papatyalar, nergisler, karanfiller de koparılyordu
Zambaklar, nilüferler, sümbüller çiğneniyor
İnanır mısınız gülü kanatıyorlar
Sonra bülbüle, 'gül' diyorlar
Bülbül gülmeyince başını koparıyorlar
Sonra çaresizliğin aklına geliyor
Yalnızlığın kök salıyor kalabalıklar içinde
Sonra küfrediyorsun, isyan ediyorsun
Sonra huzur isyandadır diyorsun
Ama gül de ölüyor bülbül de
İnanamazsınız aman ben en çok
Kuruyan ırmaklara ağladım

Dağlar, ormanlar, ovalar da bombalanıyor
Köyler, şehirler yıkılıyor
Umutlar, hayaller de yıkılıyordu
Hani kediler öldürüldü
Güller dalından koparıldı
Tabiat talan edildi ya
Ha, bir de insanlar öldürüldü
İşte, her şey kırıldığında
Ve her şey anlamını yitirdiğinde
Biz yeni bir heyecanla
Doğruverdik yeni bir günün şafağında
Umutla... Yeni hayallerle... Aşkla
Yani anlayacağın
Biz daha yeni başlıyoruz
Daha güçlü, daha cesur
Ve bütün yenilgilerle zafere doğru
Koşar adımlarla, gülerek gidiyoruz

23-24 Kasım 2023

Ramazan Turgut

Yol

Binlerce umut ekili topraktan, gurbette çıkar yollarım
Kayıp yağmur, kayıp güneş, kör gözüne vurur acıyı
Fukaralık uzun yolların gözyaşıyla sulanmış gurbetti
Ülkem baharını bekler, bir nisan yağmuru sessizliğinde
Toprağım uzaklara vurur beni
Hasret büyür, acı büyür
Ve karanlık günler, aydınlık şafağa gebe.

Kuş sesleri içinde bir sabah ezanı
Azık olan yürek, yol türkü türkü
Bir ağıt söylenir ardım sıra, annemin çatlak dudaklarında.

Cizre Botan'a düşerim, Dijle'nin sessiz vahşiliğinde,
Kurşunlardan arta kalan bir ölüm şehri,
Korku salar namerde
Ve kan lekeli keçi yolları.

Gurbet ağıtları, ölüm ağıtları yükselir Şırnak'tan
Ölen ölür, dağlarda ceylan ölsün
Dayanılmaz olur, gördükçe zindan yürekleri
Genç gelin feryatlarını...

Dağların nazlı bebeği Yüksekova
Terkedilmiş koca dağların ortasında yetim bir ocak
Baktıkça ağlayışı gelir insanın.

Yaz bahar tadında yaşanır Van'da
Destanlar yazar nasırlı eller
Bahçesaray'da otuz üç masum yürek
Kalede isyan çığlıkları
Ve gözler umuda yönelir Tamara'ya
Derya özlemler taşır kayık kayık
Şafak vakti türküleri besteler,
Van Kalesi'nin tarihi yıkıntılarında.

Yitik ülkemin yıkık yüce dağı Ağrı
Başın bulutları deler, öyle bir başına isyansın
Bir başına özgür
Kahpelik yol bulmaz sarp kayalıklarından
Bir Mem U Zin sevdası yatar Doğubeyazit'te.

Iğdır ovasında sıra hayali
Pamuk beyazlığında hasretimin
Yaz ortası kış beyazlığı
Yol vermez bu dağlar bu çetin yollar
Pusuya yatar Bingöl - Genç yolları
Bir seraba tutulurum
Muş Ovası'nın uçsuz bucaksız tenhalığında.

Evliyaların ağlamaları yükselir Tillo'don Botan Çayına
Yalnızlık acısı topraktan feryat eder
Kim demiş çürümüş yüzyıllık kemikler

Hala diri, mirasyedi evladına ağlayan.

Tarih gözyaşları akar, utanır Hasankeyf
Ben utanırım, sevdam utanır
Bu kalleşçe yok oluşa.
Oysa ne emirler çıkmıştı bu kuytu mağaralardan.
Kim bilir kaç yürek işlendi taş taş kale duvarına
Ve İluh suyu ihanet akıtır, süzülür uzaklara
Ah sevdiğim bilsen ne acı kayıp, ne kör talih
Bir hiçe satıldı bunca yıllık özlemler

Tarih yaşar, tarih ağlar
Mardin, Nusaybin, Midyat terli coğrafyası ülkemin.

Kara taşlar, karalar yürekleri
Sur sur olur Diyarbekir
Tahtlar gülü, yeşil umudun kırmızı çiçeği.

Zulmün kucağında İbrahim çığılı,ğı,
Sağır eder kulakları,
Balıklı Göl olur gözyaşları, umutları siyah balık
Yıkılır Nemrudca Bilecik, Halfeti
Ucuz Pazar olur Harran ovası
Güneşin doğuşu, batışı bir başka olur
Nemrud'un yüksek yamaçlarında
Samsat sulara teslim.

Yurdumun dört tarafı yangın
Dört tarafı uçurum
Ben yolların ağır yük hamalı
Binlerce kez yürek dağladım
Binlerce kez ölümler yaşadım
Yıkıldıkça tarihim, yok olan ben oldum.

Sürgün yaşadım, gurbet yaşadım
Yaban ellerde insan pazarında
En ağır yükün aranan hamalı oldum
Yol, bir ömür gibi harcandı.

Ramazan Turgut

Yüregimi Sana Bıraktım

Yetimce umutları rüzgârlara savrulmuş kış fırtınası
Yalnızlığın renginde açar yapraklar,
Yalnızlığın sürgününde.
Sevdanın yolları yokuş olur, ateş olur,
Yakar güneş acımasızlığında.
Gönül yarası bu, mavi gözyaşı bu
İhanet gibi en umulmaz yara
Ve hançerde kan,
Gül yarası, kuşun kanayan yarası

Ayrılık rüzgârları eserken seher vakitleri
Bir göç yaşanır, uzak diyarlara vurur sürgün beni
Yıl boyunca bir şafak türküsü, yanık buğday kokusu
Uçurum çılgıydı senden ayrılan her anım
Giderken yüregimi sana bıraktım.

Çiçekler baharda açıldı yaprak yaprak
Kış uykusu, talan mevsimi, yeni ölümlerin soğukluğu
Ve derin uykularda yılanların bahar rüyası
Biliyorum beni alıp götürecekler
Yıkılır köprüler geriye, kan ve gül kalır
Yitik sevdanın gölgesinde ayrılıklar benimle kalır.
Kırmızı karanfiller aşkın çekilen çilesi
Çiçekler susayınca yüregimi sana bıraktım.

Ve şimdi ağlamak zamanı
Kavuşmanın bittiği yerde, kahır gözyaşları
Dikenli tellere takılır sevda yıldızı
Saatler ayrılığın vakti...
Ne olur sil gözyaşlarını, ağlamak benim olsun
Bilirsin umut ekmekle büyür,
Yasak dünya, sensizliğin sürgünü
Yalnız bir yürek acısı gülü soldurabilir.
Elveda sevdalım
Yüregimi solgun âşıkların umuduna bıraktım.
Giderken yüregimi sana bıraktım.

Ramazan Turgut

Yüreklerle Yazılmış Şiirler

1.
Köylerimiz vardı,
Bir de umutlarımız.
Köylerimiz yıkıldı,
Fakat umutlarımız hala dimdik ayakta...
2.
Dost dediğin yıldız gibi olmalı,
Varlığıyla uzak olsa da,
Işığıyla yakın olmalıdır.
3.
Biçare gönüller arasın Leyla'yı çölde,
Gerçek Leyla aşk acısıyla yanan gönülde.
4.
Gurbet, bir gül gibi yalnız kalmak,
Hasret, yağmurun güle kavuşma özlemidir.

Ramazan Turgut

Yürekten Sevdim

Senden uzaklaştıkça sevdim yağmurda ıslanmayı,
Akan gözyaşlarımı kışın soba sıcaklığını,
Giderken attığın her adımı
Düşündükçe dua okumayı
Ve ilkbaharın ilk lalelerini sevdim.
Kır çiçeklerin her bahar dirilen yaprakları,
Yazın sıcaklığını kışın soğukluğunu sevdim.
Sensizliğin divane sürgününde...

Üniversite sıralarında ismini yüreğime yazmayı sevdim,
Bir de ilan-ı aşk ettiğimde, duyduğum ilk heyecanı
Her ne kadar acıda olsa.
Sevdim geceleri deniz kenarında bir yakamoz ışıltısını
Yırtık resimleri,
Aşkım için alınma dayanan namluyu...

Yanağına bir buse koymayı,
Ve hızla uzaklaşmayı sevdim.
Uzaktan mektup yazmanı
Yürekten söylenen türküleri
Birde 'oy felek' diye başlayan türküleri sevdim.

Sen ağladığında ben hiç gülmedim
Şeni mum ışığında düşlemeyi
Ütopya üretmeyi
Ve her ne kadar uzak bir umut olsa da
Bana gelmeni sevdim.

Gülen insanları, ekmek peşindeki boyacıyı
Ve sırtındaki boya sandığının ağırlığını
Ve işçinin alın terini sevdim
Garipler sofrasında yediğim ekmek-soğan tadında.

Acıyı, sakalımdaki isyanı
Ve silahımı sevdim
Şeni sevecek kadar...
Ölüm gibi sevdim.

Dilek ağacında bıraktığın oyalı yazmanı sevdim
Karanlığı gözlerin gibi
Sabahı tenin gibi sevdim
Damardan akan kanı sevdim
Beni yürekten vurunca özlemin
Yürekten sevdim seni.

Ramazan Turgut